

LA CONFERÈNCIA DE PARÍS: UN NUCLI FERM PER A UNA NOVA INTERNACIONAL¹

Lev Trotski

1 de setembre de 1933

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “La Conferencia de París: un firme nucleo para una nueva internacional”, en, *Escritos*, Tomo V, volumen 1, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp. 97-103.

La conferència ja ha acabat. Encara no tenim les actes ni el text final de la resolució. No obstant, ja es poden extraure les conclusions fonamentals. Aquestes són plenament favorables a l'Oposició d'Esquerra. La millor forma d'apreciar-ho és comparar allò que esperàvem obtenir-ne amb el que hem obtingut. En les discussions i correspondència preliminars ens posarem d'acord en què si assolíem aconseguir quatre o inclús tres signatures per a un document clar i precís a favor de la nova internacional avançaríem enormement. Hem aconseguit les quatre signatures amb què comptàvem (el Partit Socialista Revolucionari d'Holanda, el Partit Socialista Obrer d'Alemanya i el Partit Socialista Independent d'Holanda, a més a més de l'Oposició d'Esquerra Internacional), per a un document que constitueix l'únic resultat tangible de la reunió i que pot i ha d'adquirir importància històrica.

No hem assolit aquest transcendental resultat per alguna casual combinació o per hàbils maniobres (en aquest terreny, per contra, hem comès alguns errors) sinó pel fet que el pas històric donat per nosaltres ha madurat plenament. Malgrat els deu anys de persecucions i calúmnies contra l'Oposició d'Esquerra en tot el món; tanmateix que aquestes calúmnies han deixat les seues empremtes fins i tot en la consciència dels adversaris del stalinisme, entre ells els treballadors socialdemòcrates; malgrat tot açò, tres organitzacions que organitzen unes quantes desenes de milers d'obers no han trobat un altre camí que el d'unir-se a nosaltres en un document comú que se suposa serà origen d'una llarga i aferrissada baralla. S'ha obert una àmplia esquerra en el mur que rodeja l'Oposició d'Esquerra. Podem estar segurs que noves organitzacions i fraccions empentades per la situació a la via revolucionària s'aniran convenent dia a dia que les úniques banderes que poden nuclear l'avantguarda proletària són les del bolxevisme leninisme.

Hem dit que la Declaració dels Quatre és l'únic resultat seriós de la Conferència de París. Quant a les difuses declaracions de la majoria, no tenen cap futur. No resulta difícil entendre-ho si analitzem la composició de la conferència. Si els delegats de les quatre organitzacions que han firmat la declaració constituïen la

seua ala esquerra, l'ala dreta la formaven els representants del Partit Laborista Noruec, que cerca crear una "internacional" escandinava aliant-se amb la socialdemocràcia sueca i holandesa, i en conseqüència tem comprometre's amb la proximitat dels comunistes. Cal ser irremeiablement ingenu o, pitjor encara, un intrigant sense principis per a pretendre la unió o la col·laboració amb aquest partit totalment oportunista o amb els petits grups que graviten al seu voltant, com els membres del PUP (Partit d'Unitat Proletària) francès, els maximalistes italians, la Federació Catalana de Maurín, el grup polonès del doctor Kruk o el partit completament absurd de Steinberg (excomissari del poble).

Urbahns ha representat en la conferència al poc que queda de la Leninbund. Tanmateix les seues bones intencions, si alguna cosa ha demostrat Urbahns aquests darrers anys és la seua total incapacitat per al treball col·lectiu i per al pensament sistemàtic. Tan sols la seua ridícula teoria del "capitalisme d'estat", que posa al mateix nivell l'URSS, Estats Units, l'Alemanya de Hitler i la Itàlia de Mussolini, exclou tota possibilitat de treballar en comú amb ell per a la creació d'una nova internacional.

El Partit Comunista Independent suec (Kilbom) i el Partit Laborista Independent britànic constitueixen un sector especial. Ambdues organitzacions estan en un encreuament. El partit suec és una organització obrera massa sòlida per a seguir la política de Brandler-Thalheimer, que es basa totalment en la servil esperança que Manuilski alguna vegada els perdone i els cride al poder. D'altra banda, el partit de Kilbom aparentment encara està molt influït per les tendències dretanes i, especialment, per la desconfiança envers l'Oposició d'Esquerra. No podrà seguir en la seua actual posició intermèdia. Haurà d'*escollir*. Hem d'ajudar-lo a fer-ho *correctament*.

Així com el partit de Kilbom oscil·la entre l'Oposició Comunista de Dreta i l'Oposició Comunista d'Esquerra, el Partit Laborista Independent oscil·la entre la Comintern i la nova internacional. Potser que no immediatament, però és inevitable que els buròcrates de la Comintern empenen el Partit Laborista Independent cap a la nova internacional. Tard o d'hora ens trobarem amb aquest partit, o almenys amb el seu nucli revolucionari.

És absolutament clar que les resolucions preses per una majoria tan heterogènia només poden ser de caràcter platònic, decoratiu. Molts d'ells estan molt disposats a "condemnar" la Segona Internacional, a proclamar la seua fallida, per a aplicar en la pràctica una política oportunista. Altres estan disposats a proclamar la fallida de la Tercera Internacional, però en realitat apliquen una línia de compromisos i intrigues molt afí al centrisme burocràtic. Als obrers avançats no els és prou amb la denúncia a la Segona i a la Tercera Internacional, ni tan sols amb la sola admissió de la necessitat d'una nova. Cal aclarir què volem a nivell internacional: la restauració de la miserable Dos i Mitja o la

unificació de l'avantguarda proletària internacional basant-se en un programa revolucionari que realment responga als problemes de la nostra època. Elaborar tal programa en companyia de Tranmael, Louis Sellier, Maurín i d'altres, o inclús recolzar la ficció d'una organització internacional comuna amb d'ells, significaria sembrar el caos i la desmoralització ideològica en compte de la necessària i concisa claredat.

No podem passar per alt el fet que dos dels nostres aliats (el SAP alemany i l'OSP holandès) no sols s'han unit al bloc dels quatre que ha signat la declaració sinó també al comitè de la majoria junt amb dos representants de l'ILP i un del partit noruec). Nosaltres, l'Oposició d'Esquerra, no podem esperar i no esperem res positiu d'aquest comitè. Considerem una flagrant contradicció la participació en el comitè de dos dels nostres aliats, el SAP i l'OSP (el RSP, el partit de Sneevliet, no ha entrat en el comitè). També considerem un greu error polític, que només servirà per a sembrar confusió i falses il·lusions, la votació de l'OSP i el SAP a favor de la resolució de la majoria. Però seria totalment equivocat renunciar per això a l'honest intent de col·laboració amb aquests dos aliats. El fet que participen en un bloc amb nosaltres és un índex del futur. La seua participació en el "comitè" és un reflex del passat.

La intransigència revolucionària no consisteix en exigir que es reconega *a priori* el nostre "lideratge", ni en presentar-los contínuament als nostres aliats ultimàtums i amenaces de ruptures, d'eliminació de signatures, etcètera. Aqueixos mètodes se'ls deixem, d'una banda, als buròcrates stalinistes i per l'altra, a alguns aliats impacients. Som molt conscients que més d'una vegada sorgiran desacords entre nosaltres i els nostres aliats. Però esperem, més inclús, estem convençuts, que la marxa dels esdeveniments revelarà en la pràctica la impossibilitat de participar simultàniament en el bloc principista dels quatre i en el bloc sense principis de la majoria. Sense recórrer a "ultimàtums" impropis, reivindiquem, no obstant, el nostre ple dret no sols a aixecar les nostres banderes sinó també a plantejar-los obertament als nostres aliats allò que opinem respecte al que considerem els seus errors. Esperem de part d'ells la mateixa franquesa. Així s'enfortirà la nostra aliança.

Ara està a l'ordre del dia l'elaboració d'un document programàtic. El manifest de la nova internacional ha de donar un panorama general del món capitalista modern (així com de la Unió Soviètica), de la seua economia, la seua política i les seues relacions internacionals. Cal explicar que les convulsions de la nostra època (guerres, crisis, barbàrie feixista) són conseqüència del retard de la revolució proletària. Hem d'assenyalar que les responsables d'aquest retard són la Segona i la Tercera Internacional. Un capítol especial ha d'estar dedicat a il·lustrar la decadència d'ambdues Internacionals. En conclusió, els problemes de la revolució proletària així com la necessitat de salvaguardar l'URSS

exigeixen la creació d'una nova internacional. Els capítols finals traçaran el programa de lluita de la nova internacional.

La tasca dels pròxims dos o tres mesos és elaborar aqueix document. Un objectiu de tanta responsabilitat només es podrà portar a terme efectivament de manera col·lectiva. Encara que es tracta d'un document de caràcter internacional, han de reflectir-s'hi els problemes nacionals més importants. Seria molt convenient comptar amb diversos documents polítics i amb material general manuscrit o imprès que pogués ajudar en l'elaboració de distintes parts del manifest.

Per descomptat, les seccions de l'Oposició d'Esquerra faran tots els esforços possibles per tal de donar la més àmplia publicitat a la Declaració dels Quatre. Desenes i centenars de milers d'obriers revolucionaris respiraran amb alleugeriment en comprendre que hi ha una sortida a *l'atzucac* revolucionari. Hem de colpejar mentre el ferro encara està calent!

¹ “La Conferència de París: un nucli ferm per a una nova internacional”, *The Militant*, 23 de setembre de 1933.